

Hőség

A víz kiitta magát a
napon,
annyira szomjazott.
Ott várta pedig a jószág,
és még öneki sem hagyott.

Utca

Tilos, s képes átszaladni a járda!
Ténfergők, az utcaseprő
söprené mindet lapátra,
mint a szemetet. Saját szemük
elől eltűnnek az emberek:
valahol erre látták megukat
a sokadalomban elhaladva.
Egy áru drágálja
magát a kirakatban!
Az este betelefonál
rézvezetékeken a városba.
Nekivágok a reklámgaznak,
libát fogni vasárnapra.

Polgár István

A házőrző

Akire gondolok, nem él, bár
éppen ma kaptam tőle levelet,
s talán két hónap múlva is kapok.

Futott, és elvágta a célnál:
tüdöje sűrűn bepötytyögtetett,
s jó bordájába fűrész harapott.

Forog az ősz, tél, a tavasz, nyár —
ő csak pizsmog a kocsmaasztalon,
az ágya mellett maszatos üveg.

Negyvenéves, és hasa van már,
szemében üres, alvadt nyugalom,
álmában engedelmes kis szüzek.

Méhébe anyja úgy fogadta,
hogy lány lesz, baba arcú, szőke lány,
s lányként nevelte — hajló, lágy legyen.

Házörzőnek hagyta az apja,
ki Pestre ment, az unokák után,
dödögni, tapsikolni, özvegyen.

Vállat görbít az egyedüllét,
mágnes — magához szippantja a tüt,
paralízis — akaratbénaság.

Cincogtatta a hegedűjét,
hallgatta, hogy a régi óra üt,
Dumas-val, Jókai-val cimborált.

De már nem óvta senki-semmi,
még sál sem a hófútt teherkocsin
s a vásárban, hol sátra sárban állt.

Jégcsap-csörgésben kelni-menni,
a szesz segít csak: hő és kokain;
párafátylakban látta a halált.

Tíz éve már élete karton,
a neve mellett szám és százalék,
tíz éve már csak föld s ég közt lebeg.

A levelét borongva tartom —
nem ő a házat, a ház őrzi rég,
befonták káprázatok, képzetek.